

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 27Co/82/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3815219726
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 02. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubica Bajzová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2020:3815219726.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ľubice Bajzovej JUDr. a členiek senátu Aleny Záhumenskej a Mgr. Marty Trnavskej v právnej veci žalobkyne: B., proti žalovaným: 1/ S., 2/ D., o určenie vlastníckeho práva a o zaplatenie 1.052,44 eur s príslušenstvom, o odvolaniach žalobkyne a žalovanej 1/ proti rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 14. januára 2019 č. k. 6C/392/2015-420, takto

rozhodol:

Odvolanie žalovanej 1/ proti výroku III., ktorým bola vo zvyšku žaloba zamietnutá, o d m i e t a .

Rozsudok súdu prvej inštancie vo veci samej (výroky I., II. a III.) a vo výroku IV., ktorým bol zamietnutý návrh na prerušenie konania, p o t v r d z u j e .

Rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti o trovách konania (výrok V.) z r u š u j e a v tejto časti v r a c i a súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým v záhlaví identifikovaným rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. určil, že žalobkyňa je vlastníčkou hnuiteľných vecí: zlatý prsteň krútený s bielymi kamienkami, zlatý prsteň s bielym a čiernym kamienkom, zlatý prsteň s motívom tigra, zlatý prsteň s piatimi oblúkmi a s farebnými kamienkami, zlatý prsteň so zelenými kamienkami, zlatý náramok s gravírovaným menom B., zlatý náramok zo žltého a bieleho zlata, prepletaný, zlatý prepletaný náramok s retiazkou a s ružovými kamienkami, zlatú retiazku so zlatým prívieskom B., ktoré zlaté šperky prevzal žalovaný 2/ do zálohy od žalovanej 1/ na základe záložnej zmluvy č. XRXX*XXXXX S zo dňa 16.11.2016, ako šperky zo žltého kovu: 1. RT OB 26,24g, 2. DP OB SK 3,14g, 3. DP OB SK 4,32g, 4. NR Član 6,84g, 5. DP OB SK 3,96g, 6. DP OB SK 4,86g, 7. DP OB SK 4,53g, 8. NR RT OB 6,68g, 9. NR RT OB 5,51g, 10. PV ATYP 2,93g. Výrokom II. žalovanú v 1. rade zaviazal k povinnosti do 3 dní od právoplatnosti rozsudku zaplatiť žalobkyni sumu 1.052,44,- eur, s 5,25 % ročným úrokom z omeškania, od 15.03.2014 do zaplatenia. Súd vo zvyšku žalobu výrokom III. zamietol. Súd výrokom IV. tiež zamietol návrh žalovanej v 1.rade zo dňa 11.01.2019 na prerušenie konania, z dôvodu podaného trestného oznámenia zo dňa 12.12.2018. O trovách konania rozhodol tak, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania (výrok V.).

2. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že žalobkyňa sa žalobou podanou na súd dňa 18.12.2015 domáhala vydania veci alebo zaplatenia sumy 5.810,- eur, tiež zaplatenia 1.052,44 eur s príslušenstvom, ktorý návrh odôvodnila tým, že na základe písomnej záložnej zmluvy č. XRXX*XXXXX žalobkyňa dňa 14.10.2013 založila do záložne H. v M. na ul. A.. B., prevádzkovanvej podnikateľom D. H. na základe čoho jej záložňa poskytla peňažné plnenie vo výške 963,70 eur s tým, že jej v súlade so záložnými podmienkami vznikla povinnosť uvedenú sumu záložni vrátiť, najneskôr do 25.11.2013 spolu s v záložnej zmluve stanoveným úrokom a súčasne jej vzniklo právo na vrátenie zálohu do 25.11.2013. K tomuto

dňu pohľadávka záložne podľa záložnej zmluvy bola stanovená vo výške 1.093,80 eur. Na základe záložnej zmluvy č. XRX*XXXXX žalobkyňa dňa 14.10.2013 založila do záložne H. v M. na ul. A., prevádzkovej podnikateľom D., H. na základe čoho jej záložňa poskytla peňažné plnenie vo výške 677,20,- eur s tým, že jej v súlade so záložnými podmienkami vznikla povinnosť uvedenú sumu záložni vrátiť, najneskôr do 25.11.2013 spolu s v záložnej zmluve stanoveným úrokom a súčasne jej vzniklo právo na vrátenie zálohu do 25.11.2013. K tomuto dňu pohľadávka záložne podľa záložnej zmluvy bola stanovená vo výške 768,62 eur. Vzhľadom na to, že v záložných zmluvách sú jednotlivé zlaté šperky identifikované skratkami, váhou zlata a ich hodnota bola záložňou stanovená v nižšej cene než bola ich všeobecná hodnota, pre účely tohto konania uviedla zoznam záložných šperkov spolu s ich hodnotami ku dňu podania žaloby: 1.zlatý prsteň krútený s bielymi kamienkami v hodnote 350,- eur, 2.zlatý prsteň s bielym a čiernym kamienkom v hodnote 350,- eur, 3.zlatý prsteň s motívom tigra v hodnote 350,- eur, 4. zlatý prsteň s piatimi oblúkmi a s farebnými kamienkami v hodnote 430,- eur, 5.zlatý prsteň so zelenými kamienkami v hodnote 400,- eur, 6. zlatý náramok s gravírovaným menom B. v hodnote 580,- eur, 7.zlatý náramok zo žltého a bieleho zlata prepletaný v hodnote 500,- eur, 8.zlatý prepletaný náramok s retiazkou a ružovými kamienkami v hodnote 550,- eur, 9.zlatá retiazka so zlatým príveskom B. v hodnote 2.300,- eur, teda spolu v hodnote 5.810,- eur. Žalobkyňa uvedené šperky dala do záložne z dôvodu, že potrebovala väčšiu finančnú hotovosť pred odcestovaním do A.. Na tlačive prevzatom v záložni, označenom ako splnomocnenie splnomocnila žalovanú 1/ na predĺženie záložnej zmluvy alebo na výber zálohu, pričom v tom čase so žalovanou 1/ vychádzali dobre a konkrétny spôsob použitia splnomocnenia si mali dohodnúť telefonicky, podľa toho, kedy by sa žalobkyňa mala vrátiť zo A.. Bolo dohodnuté, že v prípade ak sa nevráti do 25.11.2013, žalobkyňa predĺži záložnú zmluvu a žalobkyňa jej pošle finančné prostriedky na predĺženie záložnej zmluvy. Okrem toho nechala žalovanej 1/ k dispozícii platobnú kartu k účtu vo A. a to pre účely výberu hotovosti na predĺženie záložných zmlúv. Žalobkyňa žalovanej 1/ ešte pred 11.11.2013 viackrát telefonovala a dohodli sa, že pokiaľ jej nestihne potrebnú sumu do 25.11.2013 poslať na predĺženie záložnej zmluvy, tak žalovaná 1/ predĺži záložnú zmluvu tak, ako je vyššie uvedené, z dôvodu, že žalobkyňa sa mala domov vrátiť v decembri 2013 a po príchode by si šperky vybrala sama, vyplatila pohľadávku záložne a aj peňažnú sumu, ktorú žalovaná 1/ mala poskytnúť na predĺženie záložnej zmluvy, ktorá suma sa rovnala nárastu úrokov za ďalšie záložné obdobie. Žalovaná 1/ však v nesúlade s ich dohodou napokon na základe žalobkyninho plnomocenstva záložné zmluvy nepredĺžila tak, ako bolo dohodnuté, ale všetky šperky dňa 11.11.2013 vybrala a za žalobkyňu zaplatila pohľadávku záložne za záložnú zmluvu č. XRX*XXXXX sumu 1.026,34 eur a na záložnú zmluvu č. XRX*XXXXX sumu 721,22 eur. Všetky uvedené šperky zo záložne prevzala a o tejto skutočnosti žalobkyňu informovala telefonicky asi až o týždeň. Tento postup zdôvodnila tým, že šperky vyzdvihla preto, aby sa zbytočne neplatili úroky za predĺženie záložnej zmluvy. Súčasne telefonicky bolo dohodnuté, že keď sú už šperky vybraté žalobkyňa sa nemusí ponáhľať so zaslaním peňazí na účet. Z toho dôvodu poukázala sumu 1.000,- eur dňa 02.12.2013 a SMS správou žalovanej 1/ oznámila, že tieto peniaze si môže vybrať na vyrovnanie prostriedkov, ktoré za ňu zaplatila v záložni a telefonicky sa dohodli, že 200,- eur odovzdá žalobkyninmu druhovi M. N.. Zvyšok peňazí na vyrovnanie sa dohodli, že žalobkyňa uhradí po návrate na Slovensko, pred Vianocami 2013. Žalobkyňa na vyrovnanie plnenia za vybraté šperky, za čo žalovaná 1/ uhradila záložni sumu, zaplatila žalovanej 1/ 500,- eur 3.12.2013 tak, že si ich žalovaná 1/ vybrala zo žalobkyninho účtu, 500,- eur žalovaná 1/ vybrala z účtu 5.12.2013, 200,- eur odovzdala M. N. dňa 10.12.2013 a zostalo jej 300,- eur. Dňa 7.1.2014 žalobkyňa pri stretnutí so žalovanou 1/ pred OC I. v M. jej zaplatila 2.000,- eur za prítomnosti M. N.. Nemohli v uvedený čas urobiť vzájomné vyúčtovanie, pretože žalovaná 1/ nemala so sebou doklady o platbách v záložni. Preto sa dohodli, že tak následne urobia. Keď pýtala žalobkyňa od žalovanej 1/ šperky 13.01.2014, tak žalovaná 1/ s ňou prestala komunikovať. V ten deň sa ich vzťahy narušili a to aj z dôvodu, že žalovaná 1/ žalobkyninho druhu M. N. bezdôvodne obvinila, že jej ukradol pneumatiky z garáže jej uja W.I. v T.. Od uvedenej udalosti sa vzťahy medzi nimi zhoršovali a sú zlé aj v súčasnosti. Žalovaná 1/ začala v roku 2014 po zhoršení vzájomných vzťahov tvrdiť, že jej žalobkyňa dlžná 2.500,- eur, ktoré si mala požičať v júni 2013, čo tvrdila v trestnom konaní pred OO PZ M., L.-XXX-PD-PD-XXXX, aj v konaní vedenom pred OS M. 13C 96/2014, v ktorom sa proti nej domáhala vrátenia daru z dôvodu, že jej požičala 2.200,- eur pred odchodom do A.. Žalobkyňa žalovanej 1/ nedlhuje žiadne finančné prostriedky, naopak ona jej zostala dlhovať sumu 1.052,44,- eur, ktorá suma je rozdielom medzi peňažnou sumou, ktorú žalobkyňa žalovanej 1/ poskytla na vyrovnanie pohľadávky za šperky a sumou, ktorú za šperky v záložni za ňu zaplatila, t.j. 2800 - 1.747,56 eur. Žalobkyňa žalovanú 1/ listom zo dňa 7.3.2014 vyzvala na vrátenie šperkov a zaplatenie sumy 1.052,44 eur. Keďže žalovaná 1/ žalobkyňu nechce vrátiť veci, odmieta jej vrátiť preplatok na platbách za vyrovnanú pohľadávku v záložni, je nútená domáhať sa jej vlastníctva vydania šperkov ako aj zaplatenia sumy 1.052,44 eur. Z dôvodu, že žalovaná 1/ má k

žalobkyni zlý vzťah, touto žalobou sa domáha vydania týchto šperkov alebo alternatívne zaplataenia ich ceny. Svoj nárok opiera o ustanovenie § 126 Obč. zákonníka, ako aj o ust. § 451 Obč. zákonníka, ako aj úroku z omeškania od 15.3.2014. Okresný súd v Prievidzi uznesením 6C 392/2015-203 zo dňa 16.11.2017, ktoré uznesenie nadobudlo právoplatnosť 28.2.2018, pripustil zmenu žalobného návrhu v znení: „Súd určuje, že žalobkyňa je vlastníčkou hnutelných vecí: zlatý prsteň krútený s bielymi kamienkami, zlatý prsteň s bielym a čiernym kamienkom, zlatý prsteň s motívom tигра, zlatý prsteň s piatimi oblúkmi a s farebnými kamienkami, zlatý prsteň so zelenými kamienkami, zlatý náramok s gravírovaným menom B., zlatý náramok zo žltého a bieleho zlata, prepletaný, zlatý prepletaný náramok s retiazkou a s ružovými kamienkami, zlatú retiazku so zlatým príveskom B., ktoré zlaté šperky prevzal žalovaný 2./ do zálohy od žalovanej 1./ na základe záložnej zmluvy č. XRX*XXXXX S zo dňa 16.11.2016, a ktoré boli podľa uznesenia OO PZ M. L. zo dňa 13.07.2017 uložené do úschovy Okresného súdu v Prievidzi ako šperky zo žltého kovu: 1. RT OB 26,24g, 2. DP OB SK 3,14g, 3. DP OB SK 4,32g, 4. NR Clan 6,84g, 5. DP OB SK 3,96g, 6. DP OB SK 4,86g, 7. DP OB SK 4,53 eur, 8. NR RT OB 6,68g, 9. NR RT OB 5,51g, 10. PV ATYP 2,93g a žalovaní 1/ a 2/ sú povinní súhlasiť s vydaním tohto predmetu úschovy žalobkyni do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Žalovaná 1/ je povinná do 3 dní od právoplatnosti rozsudku zaplatiť žalobkyni 1.052,44,- eur s 5,25 % ročným úrokom z omeškania od 15.03.2014 do zaplataenia. Žalovaná 1/ je povinná do 3 dní od právoplatnosti rozsudku nahradiť žalobkyni trovy konania na účet jej advokáta W. N. W. N.“ Uznesením OS Prievidza 6C 392/2015-191 zo dňa 7.6.2017, právoplatným dňa 13.7.2017, pripustil súd rozšírenie návrhu o žalovaného v 2/ rade D. H. - H. z dôvodu, že žalovaná 1/ sporné šperky opätovne založila u žalovaného 2/. Žalovaná 1/ uviedla, že na základe splnomocnenia nachádzajúceho sa v spise na č.l. 56, vybrala zlato zo záložnej zmluvy č. XRX*XXXXX a č. XRX*XXXXX, ktoré žalobkyni nevrátila z dôvodu, že ona uvedené veci založila. Za prevzatie uvedeného zlata v záložni vyplatila sumu 1.747,56 eur. Mala za to, že žalobkyňa chcela, aby to vybrala. Z platobnej karty žalobkyne, kde sa nachádzalo 1.000,- eur, vybrala 500,- eur pre M. N., zo zvyšnej sumy 500,- eur, na pokyn žalobkyne, uhradila platbu okolo 112,- eur L., zbytok MŠ pre maloletého žalobkyne. Pred Vianocami 2013, po návrate žalobkyne, jej chcela vrátiť zlato aj 500,- eur, čo jej zostalo zo sumy 1.000,- eur, ktoré poslala na kartu. Žalobkyňa žalovanej 1/ nevrátila sumu 1.747,56 eur, za čo ona v záložni prezvala zlato a žalovaná 1/ žalobkyni nevrátila 500,- eur, ktorú jej z karty vybrala. Žalobkyňa pred OC I. dňa 7.1.2014 odovzdala žalovanej 1/ sumu 2.000,- eur. Uvedené fin. prostriedky žalovaná 1/ nepovažuje za vyplatenie sumy za zlato, ale vrátenie časti dlhu zo sumy 2.500,- eur. Žalovaná 1/ má za to, že svoj dlh splatila tak, že pred OC I. jej dala 2.000,- eur a 500,- eur si žalovaná 1/ nechala, ktoré vybrala z bankomatovej karty. Ak by žalobkyňa žalovanej 1/ zaplatila sumu 1.747,56 eur za vybraté zlato, tak by jej zlato vrátila. Suma 2.500,- eur boli žalovanej 1/ a jej manžela a nie jej brata. Žalovaná 1/ založila vlastné šperky až po 1.10.2018, aby zistila záložné podmienky. Potvrdila skutočnosť, že v čase od 16.11.2016 do 28.12.2016 založila sporné šperky, avšak z dôvodu, že si bola vedomá toho, že ide už o jej šperky, na základe uznesení. Zo svedeckého prehlásenia M. O. vyplýva, že so žalobkyňou osobne telefonoval a informoval ju, že šperky sú založené a prepadnú, ak ich nepríde do 28.12.2016 prevziať. Vyhlásenie obsahuje aj dôkaz o tom, že 500,- eur, ktoré jej zostali, si môže odrátať od pôžičky 2.500,- eur. Žalovaná 1/ uviedla, že zo sumy 10.000,- eur, ktorú požičali s manželom jej bratovi v čase ochorenia, zostalo 6.500,- eur, z ktorých dal 500,- eur B. v deň pred smrťou, 500,- eur bola truhla, 500,- eur boli vence, 2x po 500,- eur bola strava, mali byť dané žalobkyni (aj boli), čo však žalobkyňa namieta, že jej dané neboli, 500,- eur prepisy za auto B., 1.000,- eur bolo požičaných žalobkyni (žalobkyňa namieta, že jej uvedené peniaze boli poskytnuté), 500,- eur bolo poskytnutých žalobkyni na elektriku (žalobkyňa namieta), 2.500,- eur zostalo, 500,- eur žalovanej 1/ na gamat, 350,- eur žalovaná 1/ vrátila, 150,- eur nevrátila, 500,- eur žalobkyni na bielenie (žalobkyňa namieta), 500,- eur žalobkyni na cestu 30.10.2013 (žalobkyňa udáva, že jej to nebolo poskytnuté), zostalo 1.350,- eur, ku ktorým pridala 450,- eur z ich ubytovania, ktoré poskytujú, celkovo tam bolo 1.750,- eur, ktoré použila na výber šperkov. Žalovaná 1/ potvrdila, že 1.300,- eur žalobkyňa poslala, avšak tie boli použité na výber šperkov pre ňu. Je pravda, že nebohý A. obdržal 6.000,- eur, ale nie od M., ale od B.I.. Má za to, že išlo o vrátenie pôžičky W.I.. Zástupkyňa žalovaného 2/ uviedla, že po tom, ako zlato sa stalo vlastníctvom záložne, im bolo políciou odňaté. Nachádza sa u polície, budú si na základe rozhodnutia v tomto konaní uplatňovať buď náhradu finančnej hotovosti alebo zlato. Má vedomosť, že šperky, ktoré sú predmetom tohto konania boli viackrát založené. Ona pracovníkov žalovaného 2/ viackrát upozorňovala na tú skutočnosť, že keď príde žalovaná 1/ založiť šperky, že prebieha na OS PD toto súdne konanie, nech ju na túto skutočnosť upozornia, avšak pri opätovnom vložení šperkov žalovanou 1/ ju žalovaný 2/ na túto skutočnosť, napriek jej požiadavke, neupozornil a hrozilo roztavenie zlata.

3. Na zistený skutkový stav súd prvej inštancie aplikoval ustanovenia § 126 ods. 1, § 451 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, § 137 CSP a konštatujúc danosť existencie naliehavého právneho záujmu na určovacej časti žaloby, túto považoval v tejto časti za dôvodnú. Prípadné rozhodnutie o určujúcom nároku žalobkyne by bolo spôsobilé vytvoriť právny základ pre vydanie vlastníctva žalobkyni, pretože medzi stranami sporu je to sporná skutočnosť. Základným predpokladom úspechu vlastníckej žaloby je preukázanie vlastníckeho práva žalobcu, preto je žalobca povinný tvrdiť a preukázať právny dôvod reps. titul, o ktorý opiera tvrdenia o svojom vlastníckom práve. Žalobkyňa sporné šperky dala do záložne z dôvodu, že potrebovala väčšiu finančnú hotovosť pred odcestovaním do A.. Na tlačive prevzatom v záložni, označenom ako splnomocnenie, splnomocnila žalovanú 1/ na predĺženie záložnej zmluvy alebo na výber zálohu, pričom v tom čase so žalovanou 1/ vychádzali dobre a konkrétny spôsob použitia splnomocnenia si mali dohodnúť telefonicky podľa toho, kedy by sa žalobkyňa mala vrátiť zo A.. Bolo dohodnuté, že v prípade ak sa nevráti do 25.11.2013, žalobkyňa predĺži záložnú zmluvu a žalobkyňa jej pošle finančné prostriedky na predĺženie záložnej zmluvy. Okrem toho nechala žalovanej 1/ k dispozícii platobnú kartu k účtu vo A., a to pre účely výberu hotovosti na predĺženie záložných zmlúv. Žalobkyňa žalovanej 1/ ešte pred 11.11.2013 viackrát telefonovala a dohodli sa, že pokiaľ jej nestihnú potrebnú sumu do 25.11.2013 poslať na predĺženie záložnej zmluvy, tak žalovaná 1/ predĺži záložnú zmluvu tak, ako je vyššie uvedené, z dôvodu, že žalobkyňa sa mala domov vrátiť v decembri 2013 a po príchode by si šperky vybrala sama, vyplatila pohľadávku záložne a aj peňažnú sumu, ktorú žalovaná 1/ mala poskytnúť na predĺženie záložnej zmluvy, ktorá suma sa rovnala nárastu úrokov za ďalšie záložné obdobie. Žalovaná 1/ však v nesúlade s ich dohodou napokon na základe žalobkyninho plnomocenstva záložné zmluvy nepredĺžila, ale všetky šperky dňa 11.11.2013 vybrala a za žalobkyňu zaplatila pohľadávku záložne za záložnú zmluvu č. XRX*XXXXX sumu 1.026,34 eur a na záložnú zmluvu č. XRX*XXXXX sumu 721,22 eur. Všetky uvedené šperky zo záložne prevzala a o tejto skutočnosti žalobkyňu informovala telefonicky asi až o týždeň. Tento postup zdôvodnila tým, že šperky vyzdvihla preto, aby sa zbytočne neplatili úroky za predĺženie záložnej zmluvy. Súčasne telefonicky bolo dohodnuté, že keď sú už šperky vybraté žalobkyňa sa nemusí ponáhľať so zaslaním peňazí na účet. Z toho dôvodu poukázala žalobkyňa sumu 1.000,- eur dňa 2.12.2013 a SMS správou žalovanej 1/ oznámila, že tieto peniaze si môže vybrať na vyrovnanie prostriedkov, ktoré za ňu zaplatila v záložni a telefonicky sa dohodli, že 200,- eur odovzdá žalobkyninmu druhovi M. N.. Zvyšok peňazí na vyrovnanie sa dohodli, že žalobkyňa uhradí po návrate na O., pred Vianocami 2013. Žalobkyňa na vyrovnanie plnenia za vybraté šperky, za čo žalovaná 1/ uhradila záložni sumu, zaplatila žalovanej 1/ 500,- eur dňa 3.12.2013 tak, že si ich žalovaná 1/ vybrala zo žalobkyninho účtu, 500,- eur žalovaná 1/ vybrala z účtu 05.12.2013, 200,- eur odovzdala M. N. dňa 10.12.2013 a zostalo jej 300,- eur. Dňa 07.01.2014 žalobkyňa pri stretnutí so žalovanou 1/ pred OC I. v M. jej zaplatila 2.000,- eur za prítomnosti M. N.. Nemohli v uvedený čas urobiť vzájomné vyúčtovanie, pretože žalovaná 1/ nemala so sebou doklady o platbách v záložni. Preto sa dohodli, že tak následne urobia. Keď pýtala žalobkyňa od žalovanej 1/ šperky 13.01.2014, tak žalovaná 1/ s ňou prestala komunikovať. V ten deň sa ich vzťahy narušili a to aj z dôvodu, že žalovaná 1/ žalobkyninho druha M. N. bezdôvodne obvinila, že jej ukradol pneumatiky z garáže jej uja W. A. v T.. Od uvedenej udalosti sa vzťahy medzi nimi zhoršovali a sú zlé aj v súčasnosti. Žalovaná 1/ začala v roku 2014, po zhoršení vzájomných vzťahov tvrdiť, že je jej žalobkyňa dlžná 2.500,- eur, ktoré si mala požičať v júni 2013, čo tvrdila v trestnom konaní pred OO PZ M., L.-XXX-PD-PD-XXXX, aj v konaní vedenom pred OS Prievidza sp. zn. 13C 96/2014, v ktorom sa proti nej domáhala vrátenia daru z dôvodu, že jej požičala 2.200,- eur pred odchodom do A.. Bolo preukázané, že žalovaná 1/ vybrala zo záložne, na základe splnomocnenia šperky, ktoré patrili do vlastníctva žalobkyne, vybrala ich pre žalobkyňu, preto si musela byť vedomá, že sú vlastníctvom žalobkyne. Šperky sa nestali, ani sa nemohli stať vlastníctvom žalovanej 1/ z dôvodu, že konala len ako zástupkyňa žalobkyne. Vybrala šperky predtým, ako sa skončili zmluvy o zriadení záložného práva a teda ani z toho titulu, ktorý odvodzuje ona, že za šperky zaplatila vlastnými peniazmi, nemohlo prejsť vlastnícke právo na žalovanú 1/. Z uvedeného dôvodu súd žalobe v časti určenia vlastníckeho práva k dotknutým šperkom vyhovel. Spornou medzi žalobkyňou a žalovanou 1/ bola skutočnosť, ktorá vyplývala z uplatneného nároku zaplatiť žalobkyni sumu 1.052,44 eur s 5,25 % ročným úrokom z omeškania od 15.03.2014 do zaplatenia. Súd mal za to, že žalovaná 1/ nepreukázala žiadnym relevantným spôsobom, že by žalobkyni bola poskytla pôžičku 2.500,- eur. Ani manžel žalovanej 1/ v konaní vedenom pred OS Prievidza pod sp. zn. 13C 96/2014 túto skutočnosť neuviedol, rovnako tak neuviedol, že by nebohému W. A. spolu s manželkou boli požičali sumu 10.000,- eur, ale vo vyššie uvedenom konaní uvádzal len že mal vedomosť o tom, že po nebohom zostali peniaze. Žalovaná 1/ žiadnym spôsobom nepreukázala existenciu dlhu, spôsob jeho poskytnutia, ani spôsob jeho vymáhania. Žalovaná 1/ už v rozhodnutí OS Prievidza sp. zn. 13C 96/2014 bola poučená, že jej dňa 11.11.2015 uplynula dvojročná subjektívna lehota, v ktorej sa mohla domáhať na súde vrátenia peňazí

za vybratie zlata. Žalovaná 1/ všetky šperky dňa 11.11.2013 vybrala a za žalobkyňu zaplatila pohľadávku záložne za záložnú zmluvu č. XRX*XXXX sumu 1.026,34 eur a na záložnú zmluvu č. XRX*XXXX sumu 721,22,- eur, spolu 1.747,56 eur. Nebola sporná skutočnosť, že žalobkyňa poukázala sumu 1.000,- eur dňa 02.12.2013, z ktorých prostriedkov žalovaná 1/ odovzdala 200,- eur žalobkyňinmu druhovi M. N., rovnako ani, že dňa 7.1.2014 žalobkyňa pri stretnutí so žalovanou 1/ pred OC I. v M. jej zaplatila 2.000,- eur. Z dôvodu, že žalovaná 1/ neuniesla dôkazné bremeno ohľadom preukázania pôžičky voči žalobkyňi, teda nebolo preukázané, že žalobkyňa žalovanej 1/ dlhuje finančné prostriedky, naopak v konaní bola preukázaná skutočnosť, že žalovaná 1/ dlhuje žalobkyňi sumu 1.052,44,- eur, ktorá suma tvorí rozdiel medzi peňažnou sumou, ktorú žalobkyňa žalovanej 1/ poskytla na vyrovnanie pohľadávky za šperky a sumou, ktorú za šperky v záložni za ňu zaplatila (t.j. 2.800,- mínus 1747,56 eur), preto súd v tejto časti žalobe ako dôvodnej vyhovel. Z vykonaného dokazovania súd tiež posúdil, že nezaplatením dlžnej sumy žalobkyňi sa žalovaná 1/ dostala do omeškania s plnením svojho peňažného dlhu voči žalobkyňi, a preto súd zaviazal žalovanú 1/ aj na zaplatenie úrokov z omeškania v súlade s ustanovením § 517 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, tak ako je uvedené vo výroku rozhodnutia od 15.03.2014 do zaplatenia (po doručení výzvy zo dňa 07.03.2014 na zaplatenie dlžnej sumy). Žalobu voči žalovaným 1/ a 2/ v časti uloženia povinnosti súhlasiť s vydaním predmetu úschovy žalobkyňi do 3 dní od právoplatnosti rozsudku zamietol ako nedôvodnú. Okresný súd v Prievidzi uznesením č. 7U/1/2017 zo dňa 29.03.2018 konanie o prijatie sporných šperkov do úschovy zastavil z dôvodu, že policajný orgán nepodal kvalifikovaný návrh na prijatie vecí, ktoré rozhodnutie je právoplatné dňom 27.04.2018. V čase rozhodovania boli sporné šperky v procesnom režime ust. § 92 a § 97 Trestného poriadku (pre účely trestného konania, ak sú pochybnosti o vlastníctve ponechávajú sa v úschove podľa § 94 Trestného poriadku). Úschovu zabezpečuje OO PZ v M. v zmysle uznesenia č. L.-XXXX zo dňa 13.7.2017). V súlade s § 97 ods. 1 Trestného poriadku úschovu OO PZ v M. vydá osobe, ktorá si na vec uplatnila právo v občianskoprávnom konaní a bola úspešná. Žalobkyňa ako aj žalovaná 1/ podávajú vzájomné trestné oznámenia. Žalovaná 1/ žiadala dňa 11.01.2019 súd, aby prerušil toto konanie, z dôvodu podaného trestného oznámenia na žalobkyňu zo dňa 19.12.2018. Súd návrhu žalovanej 1/ na prerušenie konania nevyhovel z dôvodu, že predmetné trestné oznámenie nesúvisí s predmetom konania v súlade s ust. § 162 ods. 1 CSP. O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 262 ods. 1 CSP. Každá zo strán mala úspech len čiastočný, preto súd v súlade s ust. § 255 ods. 2 CSP rozhodol, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

4. Rozsudok súdu prvej inštancie v zákonom stanovenej lehote odvolaním napadla žalovaná 1/, v odvolaní uvádzajúc, že s rozhodnutím súdu prvej inštancie sa nestotožňuje v celom rozsahu, a to vo všetkých jeho výrokoch, teda výrokoch I. až V. Navrhuje odvolaciemu súdu, aby žaloba bola zamietnutá v plnom rozsahu. V konkrétnostiach namietala, že súd prvej inštancie rozhodol o určení vlastníctva k hnutelným veciam napriek tomu, že žaloba v takomto znení podaná nebola, ale táto znela o vydanie vecí, resp. o zaplatenie spolu s príslušenstvom. Z uvedených dôvodov preto o tejto súd nemal konať a rozhodovať. Ďalej v odvolaní uviedla, že s rozhodnutím súdu prvej inštancie sa nestotožňuje vzhľadom k tomu, že súd na základe preukázaných tvrdení a dôkazov nesprávne vec a tým aj jej obranu vyhodnotil a posúdil. Tvrdila, že jej bolo uprené právo na procesné prostriedky právnej ochrany a právo na spravodlivý proces, z čoho vyplýva, že uplatňuje tiež dôvody na odvolanie uvedené v ust. § 365 ods. 1 písm. b), f) a h) CSP (porušenie práva na spravodlivý proces v dôsledku nesprávneho procesného postupu súdu prvej inštancie, nesprávne skutkové a právne závery). Odvolateľka však v odvolaní v konkrétnostiach neprodukovala žiadne skutočnosti, spochybňujúce skutkové a právne závery, na ktorých bolo rozhodnutie založené, neidentifikovala tiež žiadne procesné práva, realizácia ktorých jej mala byť upretá, teda neprodukovala v konkrétnostiach žiadne skutočnosti, ktoré by boli spôsobilé k ich preskúmaniu z hľadiska naplnenia vyššie uvedených uplatnených odvolacích dôvodov. V konečnom dôsledku uviedla, že si uplatňuje tiež náhradu trov konania spojených s právnym zastúpením.

5. Žalobkyňa vo svojom písomnom vyjadrení k odvolaniu žalovanej 1/ prostredníctvom svojho právneho zástupcu uviedla, že toto považuje za nedôvodné v celom rozsahu. Poukázala na to, že obsahom odvolania je jediná konkretizovaná námietka spočívajúca v tom, že súd prvej inštancie určil vlastnícke právo žalobkyne k hnutelným veciam, teda k šperkom napriek tomu, že žalobkyňa týmto spôsobom svoju žalobu neformulovala. Uvedené tvrdenie sa však nezakladá na pravde a poukázala na to, že v priebehu konania uplatnila v tomto smere zmenu žaloby, ktorá bola súdom prvej inštancie pripustená, v zmysle čoho požadovala tiež určenie vlastníckeho práva k identifikovaným šperkom. Pokiaľ ide o formálne ďalšie uplatnené odvolacie dôvody ako nesprávne skutkové a právne závery a porušenie práva na spravodlivý proces, na tieto podľa jej názoru nemožno prihliadať, keďže v konkrétnostiach žalovaná

1/ neprodukovala žiadne skutočnosti, prostredníctvom ktorých by skutkové a právne závery, na ktorých založil súd prvej inštancie svoje rozhodnutie, spochybnila.

6. Rozsudok súdu prvej inštancie v zákonom stanovenej lehote odvolaním napadla tiež žalobkyňa, smerujúc svoje odvolanie voči zamietajúcemu výroku III., ktorým vo zvyšku súd prvej inštancie žalobu zamietol a proti výroku V., ktorým rozhodol o trovách konania. Uviedla, že uplatňuje dôvody na odvolanie uvedené v ust. § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP (nesprávne skutkové a právne závery). V konkrétnostiach namietala, že súd prvej inštancie nevyhovел jej žalobe v časti, ktorou žiadala, aby rozhodol, že žalovaní 1/, 2/ sú povinní súhlasiť s vydaním predmetu úschovy, t. j. predmetných šperkov na OO PZ M. žalobkyni. Uviedla, že nenamietala voči záveru súdu prvej inštancie, že pre orgán verejnej moci, u ktorého sú šperky v úschove, v tomto prípade OO PZ M., je takto formulovaný výrok rozsudku dostatočný z hľadiska jeho spôsobilosti pre preukázanie jej vlastníctva, a teda aj vydanie šperkov zo strany polície jej ako žalobkyni, ale vzhľadom na neustále sa meniacu situáciu týkajúcu sa šperkov počas súdneho konania považuje takéto rozhodnutie voči nej za istotu a požaduje ho z hľadiska primeranej opatrnosti, aby sa k predmetu svojho vlastníctva dostala. Namietala tiež správnosť rozhodnutia o trovách konania, majúc za to, že jej mala byť priznaná plná náhrada trov konania, keďže v súlade s jej žalobou jej bolo priznané vlastníctvo k šperkom, ako aj právo na peňažné plnenie, čo bolo pre celý spor rozhodujúce, a pokiaľ aj bola neúspešná v časti uloženia povinnosti zo strany žalovaných súhlasiť s vydaním predmetu úschovy jej ako oprávnenej osobe, podľa jej názoru to nebolo pre spor rozhodujúce. Vznik trov jednoznačne zaviniла svojim protiprávnym konaním žalovaná 1/, a preto by dôvodne mala byť zaviazaná nahradiť jej plné trovy konania, ktoré žalobkyni vznikli, a to tak pred súdom prvej inštancie, ako aj pred odvolacím súdom, z ktorého dôvodu navrhovala v tejto časti zmeniť rozhodnutie súdu prvej inštancie tak, že jej náhrada trov konania v rozsahu 100 % bude priznaná. Nestotožnila sa s názorom súdu prvej inštancie, že by tu bol dôvod na postup za tejto situácie vo svetle ust. § 255 ods. 2 CSP, vychádzajúc z ktorého by žiadna zo strán nemala na náhradu trov konania právo, čo by bolo vo vzťahu k nej nespravodlivé. Súd dôvodnosť aplikácie tohto ustanovenia ani bližšie neozrejmil v odôvodnení.

7. Žalovaní 1, 2/ nevyužili svoje právo písomne sa vyjadriť k odvolaniu žalobkyne.

8. Od 1. júla 2016 nadobudol účinnosť zákon č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), ktorým bol zrušený zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej len „OSP“) v znení neskorších predpisov. V posudzovanej veci bolo konanie začaté ešte za účinnosti predchádzajúceho procesného kódexu (OSP), vo veci bolo rozhodnuté a odvolanie bolo podané už za účinnosti terajšieho procesného kódexu (CSP).

9. Podľa § 470 ods. 1 CSP ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom jeho účinnosti.

10. Podľa § 470 ods. 2 CSP právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. Ak sa tento zákon použije na konania začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, nemožno uplatňovať ustanovenia tohto zákona o predbežnom prejednaní veci, popretí skutkových tvrdení protistrany a sudcovskej koncentracii konania, ak by boli v neprospech strany.

11. Predtým, ako odvolací súd podrobil napadnuté rozhodnutie vecnému prieskumu, najskôr skúmal podmienky prípustnosti odvolaní z hľadiska spôsobilého predmetu odvolania (§ 355 CSP).

12. Odvolanie žalovanej 1/ vychádzajúc z jeho obsahu, smerovalo proti celému napadnutému rozsudku, teda proti všetkým jeho výrokom. Odvolanie je prípustné proti rozsudku, avšak strana môže podať odvolanie iba proti takému rozsudku, ktorým jej bola spôsobená určitá ujma, teda ktorý bol vydaný v jej neprospech. Pokiaľ žalovaná 1/ podala odvolanie aj proti časti rozsudku, ktorou bola žaloba v prevyšujúcej časti zamietnutá (výrok III.), keďže ako uvádzala rozsudok napáda v celom jeho rozsahu, bolo potrebné jej odvolanie v tejto časti považovať za odvolanie, ktoré bolo podané osobou, ktorá na odvolanie v tejto jeho časti nie je oprávnená (§ 386 písm. b/ CSP). Z uvedených dôvodov, preto odvolací súd odvolanie žalovanej vo výroku III., t.j. v časti, ktorou smerovalo proti zamietajúcemu výroku rozsudku súdu prvej inštancie o veci samej, odmietol.

13. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací, po zistení, že odvolania v zostávajúcich častiach podali v zákonnej lehote strany v spore, v neprospech ktorých bola tá, ktorá odvolaním napadnutá časť rozhodnutia vydaná podľa § 359 CSP, že spĺňajú popri všeobecných náležitostiach v rozsahu § 127 ods. 1 CSP aj náležitosti podľa § 363 CSP s uvedením dôvodov odvolania vo veci samej, vykonal preskúmanie zákonnosti napadnutého rozhodnutia a jemu predchádzajúceho konania.

14. Odvolací súd preskúmal vec v rozsahu podaných odvolaní podľa § 379 a § 380 ods. 1, 2 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné vo veci samej (výroky I., II. a III.) a vo výroku IV., ktorým bol zamietnutý návrh na prerušenie konania ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdiť a v napadnutej časti o trovách konania (výrok V.) je potrebné tento podľa § 389 ods. 1 písm. b/ CSP zrušiť a vrátiť súdu prvej inštancie v tomto rozsahu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 391 ods. 1 CSP). Odvolací súd rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP (a contrario), keďže v danej veci nebolo potrebné zopakovať, alebo doplniť dokazovanie a nariadenie pojednávania nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem.

15. Odvolací súd za aplikácie § 380 ods. 2 CSP z úradnej povinnosti a tiež vo vzťahu k odvolacej námietke žalovanej 1/ spočívajúcej v tom, že súd prvej inštancie nemal o určení vlastníckeho práva rozhodovať, keďže takto žaloba nebola žalobkyňou formulovaná, teda v princípe, že mal touto časťou svojho rozhodnutia prekročiť žalobný návrh (čo znamená porušenie zásady ne ultra petitem ako odvolací dôvod uvedený v ust. § 365 ods. 1 písm. a/ CSP), predovšetkým posudzoval, či konanie pred súdom prvej inštancie nie je zaťažené vadou/vadami, ktorá/ktoré sa týka/týkajú procesných podmienok.

16. Procesné podmienky predstavujú základné procesné predpoklady, aby súd mohol autoritatívne vo veci rozhodnúť. Procesné podmienky sú také vlastnosti, ktoré musia byť splnené na to, aby sa dosiahol cieľ civilného konania. Ich existencia a splnenie je predpokladom poskytnutia súdnej ochrany ohrozeným, alebo poškodeným subjektívnym právam v rozsahu čl. 1 Základných princípov CSP. Existencia žalobného návrhu v sporovom konaní, keďže toto je ovládané bezvýnimočne dispozičným princípom, patrí do skupiny vecných procesných podmienok. Je to teda žalobca, kto sporové konanie iniciuje a tiež prostredníctvom zvolenej formulácie žalobného petitu vymedzuje jeho predmet. Za vadu sporového konania naplňajúcu naplnenie dôvodu na odvolanie uvedeného v ust. § 365 ods. 1 písm. a/ CSP, tak možno považovať aj porušenie zásady ne ultra petitem, t.j. prekročenie žalobného návrhu súdom v prípade, ak tento nespĺňa predpoklad v zmysle § 216 ods. 2 CSP (t.j. v prípade, ak určitý spôsob vysporiadania vzťahu medzi stranami nevyplýva z osobitného predpisu), čo znamená prisúdenie nároku, ktorého sa žalobkyňa nedožadovala, alebo v prípade ak žiadala menej, ako jej bolo priznané. Súd totiž vychádzajúc z ust. § 216 ods. 1 CSP nemôže rozhodnúť a žalobcovi priznať viac než požadoval v žalobnom petite a žalovanému nemôže uložiť inú, než žalobcom navrhovanú povinnosť (tzv. zásada ne ultra petitem). Opačný postup by bol v rozpore s ústavnými princípmi činnosti súdu.

17. Žalovaná 1/ tvrdila, že žalobkyňa žalobu na určenie vlastníckeho práva neformulovala, teda takýto nárok neuplatnila.

18. Posúdením rozhodujúcich skutočností plynúcich z obsahu spisového materiálu, odvolací súd dospel k jednoznačnému záveru o nedôvodnosti podaného odvolania žalovanou 1/ z hľadiska vyššie uvedenej odvolacej námietky.

19. Vychádzajúc z obsahu spisového materiálu je síce pravdou, že žalobkyňa sa prvotne žalobou podanou na súd prvej inštancie dňa 18.12.2015 domáhala vydania veci alebo zaplata sumy 5.810,- eur a tiež zaplata sumy 1.052,44,- eur s príslušenstvom, avšak žalobkyňa v priebehu konania podaním doručeným súdu prvej inštancie dňa 13.09.2017 navrhla pripustiť zmenu žaloby tak, aby v jej prospech bolo určené vlastnícke právo k tam identifikovaným šperkom, keďže boli zaistené políciou u žalovaného 2/ z dôvodu podozrenia zo spáchania trestného činu, tak ako to vo svojom písomnom vyjadrení k odvolaniu aj žalobkyňa opakovane zdôrazňuje. Súd prvej inštancie v uznesení zo dňa 16.11.2017 č. k. 6C/392/2015-203 pripustil zmenu žalobného návrhu, o. i. tiež v znení, že súd určuje, že žalobkyňa je vlastníčkou hnutelných vecí, špecifikácia ktorých je identická s vecami obsiahnutými v určujúcom vyhovujúcom výroku napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie pod bodom I.. Identifikované rozhodnutie o pripustení zmeny žalobného návrhu, bolo doručené priamo žalovanej 1/, ktorá ho prevzala, ako vyplýva z pripojenej poštovej doručky, dňa 23.11.2017. Súd prvej inštancie teda jednoznačne za týchto okolností, keďže predmetom konania sa stal tiež uplatnený nárok

žalobkyne na vlastnícke právo k identifikovaným huteľným veciam - šperkom, bol povinný o tomto nároku rozhodnúť a jeho rozhodnutie obsiahnuté vo výroku I. tak presne korešponduje s nárokom, ktorý žalobkyňa v priebehu konania prostredníctvom uplatnenia zmeny žalobného návrhu produkovala, a ktorý sa po jeho pripustení tak stal správne a dôvodne predmetom konania a rozhodovania súdom prvej inštancie. Námetka žalovanej 1/ (odvolací súd poznamenáva, že v konkrétnostiach tiež jediná, ktorá je obsiahnutá v odvolaní a spôsobilá k odvolaciemu prieskumu) spočívajúca v princípe v tom, že súd svojim rozhodnutím porušil tzv. zásadu ne ultra petitem, je tak v plnom rozsahu nedôvodnou.

20. Posúdením namietaných skutočností odvolací súd tak dospel k záveru, že z hľadiska nich nedošlo k naplneniu odvolacieho dôvodu uvedeného v ust. § 365 ods. 1 písm. a/ CSP, pričom ani posúdením procesného postupu súdu prvej inštancie v konaní, ktoré prechádzalo rozhodnutiu vo veci a ktorý zistil odvolací súd preskúmaním predloženého súdneho spisu, nezistil žiadne iné procesné vady, zakladajúce dôvody pre zrušenie rozhodnutia vo veci samej podľa § 389 ods. 1 písm. a/ CSP.

21. Vychádzajúc z obsahu odvolania žalovaná 1/ ďalej tvrdila, že súd prvej inštancie svoje rozhodnutie založil na nesprávnych skutkových a právnych záveroch a tiež, že malo dôjsť k porušeniu jej práva na spravodlivý proces v dôsledku nemožnosti realizácie prináležiacich je procesných oprávnení, čo možno subsumovať pod odvolacie dôvody uvedené v ust. § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ a b/ CSP, avšak v konkrétnostiach neprodukovala žiadne skutočnosti, spôsobilé z hľadiska nich k preskúmaniu vecnej správnosti napadnutého rozhodnutia v ňou podanom odvolaní dotknutých častiach vo svetle naplnenia odvolacích dôvodov, ktoré takto len formálne v odvolaní citovala.

22. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam, pretože uskutočnenie vecného prieskumu správnosti napadnutého rozhodnutia je podmienené tým, že odvolateľ bude skutkovo konkretizovať, v čom vzhliada dôvodnosť naplnenia ním formálne uvedených (citovaných) odvolacích dôvodov. Odvolanie tak musí obsahovať vo vzťahu k uplatneným odvolacím dôvodom konkrétne výhrady odvolateľa voči napadnutému rozhodnutiu, opis konkrétnych pochybení súdu prvej inštancie, prípadne polemiku s jeho skutkovými, alebo právnymi závermi. Pod uvedením jednotlivých odvolacích dôvodov nemožno rozumieť len obyčajné citovanie (či vymenovanie) ust. § 365 CSP, prípadne jeho niektorých odsekov, alebo písmen. Takéto vymedzenie vo vzťahu k takto formálne uplatneným odvolacím dôvodom znemožňuje vecný prieskum napadnutého rozhodnutia odvolacím súdom vo vzťahu k ich prípadnému naplneniu k čomu došlo tiež v posudzovanej veci, keď žalovaná 1/ v konkrétnostiach neuviedla žiadne skutočnosti, ktoré by boli spôsobilé sa k dôvodom na odvolanie uvedeným v ust. § 365 ods. 1 písm. b/, f/ a h/ CSP vzťahovať. Neoznačila žiadnu vadu (s výnimkou porušenia zásady ne ultra petitem s ktorou sa odvolací súd vysporiadal v predchádzajúcej časti svojho rozhodnutia) týkajúcu sa procesných podmienok, nesprávneho procesného postupu súdu prvej inštancie, tiež neprodukovala v konkrétnostiach žiadne skutkové tvrdenia v dôsledku ktorých by zistený skutkový stav mal trpieť nedostatkami a následným nesprávnym právnym posúdením veci, z ktorého dôvodu nie je možné opoznať, v čom vidí žalovaná 1/ nesprávnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie.

23. Žalovanou 1/ uplatnené dôvody odvolania, tak nebolo možné posúdiť inak, ako nespôsobilé k zmene, či zrušeniu napadnutého rozhodnutia v jeho dotknutých častiach.

24. Identicky ako nespôsobilé k zmene napadnutého rozhodnutia bolo potrebné posúdiť tiež odvolanie žalobkyne formálne i keď nie skutkovo smerujúce voči zamietajúcej časti výroku III., ktorým bola v prevyšujúcej časti žaloba zamietnutá, v konkrétnostiach pokiaľ prostredníctvom tejto časti, v ktorej jej nebolo vyhovené, žalobkyňa požadovala uložiť žalovaným povinnosť súhlasiť s vydaním predmetu úschovy žalobkyne, ktorú časť žaloby posúdil súd prvej inštancie ako nedôvodnú s poukazom na to, že v čase rozhodovania boli sporné šperky v procesnom režime § 92 a § 97 Trestného poriadku (pre účely trestného konania, ak sú pochybnosti o vlastníctve, ponechávajú sa v úschove podľa § 94 Trestného poriadku), ktorú úschovu zabezpečuje OO PZ M., a to s poukazom na to, že v súlade s § 97 ods. 1 Trestného poriadku túto úschovu príslušný orgán vydá osobe, ktorá si na vec uplatnila právo v občianskoprávnom konaní a bola úspešná, čo v konkrétnostiach znamená, že pokiaľ výrokom I. súd prvej inštancie určil, že žalobkyňa je vlastníčkou huteľných vecí, ktoré sú predmetom úschovy, právoplatnosťou rozhodnutia je tak vlastnícke právo k nim vyriešené a nie je tu žiaden racionálny dôvod, pre ktorý by bolo potrebné prostredníctvom súdneho rozhodnutia vydanie veci z tejto úschovy podmieňovať uložením povinnosti žalovaným s vydaním predmetu úschovy súhlasiť, keďže postup pri

ich vydaní je upravený ust. § 91 ods. 1 Trestného poriadku. Nad rámec toho, že správnosti tohto záveru nemožno nič vyčítať, samotná žalobkyňa v konkrétnostiach ani neprodukovala žiadne skutočnosti, ktoré by boli spôsobilé k zmene či k zrušeniu rozhodnutia v tejto jeho časti, naopak, vychádzajúc z obsahu odvolania, v princípe sa stotožňovala so závermi súdu prvej inštancie, na ktorých tento založil rozhodnutie v tejto jeho časti a argument, že takéhoto rozhodnutia sa domáha pre istotu, nie je spôsobilý spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia v tejto jeho časti, pričom iné argumenty v tomto smere ňou produkované v odvolaní neboli. Odvolacie námietky žalobkyne k tejto časti sa vzťahujúce, tak nebolo možné posúdiť inak ako nedôvodné.

25. Z vyššie uvedených dôvodov dospel odvolací súd k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vo veci samej (výroky I., II. a III.), ako aj v časti zamietnutia návrhu na prerušenie konania (výrok IV.) je vecne správne, preto ho podľa § 387 ods. 1 CSP v tomto rozsahu potvrdil. Strany sporu vo svojich odvolaniach proti rozsudku súdu prvej inštancie v napadnutých častiach neuviedli žiadne rozhodujúce skutočnosti, ktoré by boli spôsobilé k odlišnému v prospech tej - ktorej strany svedčiacemu rozhodnutiu.

26. V konečnom dôsledku žalobkyňa prostredníctvom svojho odvolania napadla tiež výrok V. rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktorým bolo rozhodnuté o náhrade trov konania medzi stranami sporu tak, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania vo svetle ust. § 255 ods. 2 CSP, pričom namietala, že pre takýto postup neboli splnené zákonné predpoklady, keďže v ťažiskovej časti bola s jednotlivými uplatnenými nárokmi úspešnou a podľa jej názoru by jej tak prináležalo právo na plnú náhradu trov konania.

27. Keďže z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia k tejto časti sa vzťahujúcemu nemožno zistiť, akými úvahami sa súd prvej inštancie spravoval, keď o trovách konania medzi stranami sporu rozhodol za aplikácie ust. § 255 ods. 2 CSP, keďže v bode 41/ odôvodnenia sa obmedzil len na konštatovanie, že každá zo strán mala úspech čiastočný, preto súd v súlade s § 255 ods. 2 CSP rozhodol tak, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo, čo znemožňuje realizáciu odvolacieho prieskumu správnosti záverov, na ktorých malo byť toto rozhodnutie založené, v tejto časti odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie za použitia § 389 ods. 1 písm. b) CSP zrušil vrátil v uvedenom rozsahu súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 391 ods. 1 CSP).

28. Úlohou súdu prvej inštancie po vrátení veci, bude odstrániť nedostatky súdneho rozhodnutia tak, ako ich odvolací súd zistil a uviedol v tomto zrušujúcom uznesení, v konaní postupovať v súlade s procesnými predpismi upravujúcimi postup súdu prvej inštancie, svojím procesným postupom poskytnúť účastníkom konania možnosť realizovať procesné práva zaručené Ústavou Slovenskej republiky, CSP, zaoberať sa všetkými argumentmi účastníkov konania (uvedenými tiež v odvolaní) k otázke náhrady trov konania medzi stranami sporu sa vzťahujúcim, tieto starostlivo vyhodnotiť a o trovách konania opätovne rozhodnúť. Svoje rozhodnutie je súd prvej inštancie povinný odôvodniť v súlade so zásadami uvedenými v CSP.

29. Súd prvej inštancie je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu podľa § 391 ods. 2 CSP.

30. Podľa § 396 ods. 3 CSP rozhodne súd prvej inštancie v novom rozhodnutí aj o náhrade trov odvolacieho konania.

31. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Trenčíne pomerom hlasov tri ku nule (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).